

БАТЬКІВСЬКІ МІФИ

1. Будь-яка дитина може стати лідером.

Не кожна дитина може стати лідером, і не кожному можна бути лідером. Якщо ця роль нав'язана, якщо вона не відповідає психофізіологічній організації дитини, вона може завдати їй колосальної шкоди. Роль лідера тягне за собою велику відповідальність, чи готова дитина до такої відповідальності?

2. Будь-яка дитина може зрозуміти переконання, логіки, раціонального пояснення.

Якщо б це було можливо, то наші діти вже давно були просвітленими, оскільки чують дуже багато повчань. Але поведінка більшості дітей ірраціональна, вона підкорюється більше емоціям. Вони більше діють на поведінку.

3. Якщо моя дитина має від мене таємниці, значить вона мені не довіряє.

Дитина, що правильно розвивається, завжди прагне утвердити свої границі, своє право на приватність. Саме це дозволяє їй відчувати себе повноцінним володарем свого внутрішнього світу. Найкраще спробувати організувати для дитини її власний куточок, де буде місце тільки їй.

4. Заборона проявів почуттів (наприклад, думка, що хлопчикам не можна плакати)

Ні в якому разі не можна пригнічувати свої почуття. Жити у постійному напруженні дуже небезпечно. Емоції самі по собі зникнути не можуть, їх потрібно сублимувати (перетворити) в інший вид енергії.

5. Якщо дитиною не опікуватися і не контролювати її, то вона взагалі нічого робити не буде.

Занадто контрольована дитина, якою опікуються, не набуває звичок самоорганізації та самодисципліни, мало розвивається воля, яка проявляється лише у ситуаціях подолання. У такої дитини таких ситуацій немає. А воля – це той клей, який зміцнює всю навчально-пізнавальну діяльність учня. Цей ланцюг може просто розсипатись, і тоді навчання стане стресовим фактором для дитини.

6. Коли ми сваримося на дітей, вони все рівно знають, що ми їх любимо.

Ні, не знають. Дитяча підсвідомість сприймає слова, які чує. Варто дотримуватись золотого правила: відділити погані вчинки від її особистості і давати оцінку тільки діям, а не особистості.

7. Не можна хвалити дитину – бо виросте егоїстом і буде зазнаватися.

Хвалити дитину обов'язково, але лише заслужено і справедливо. Похвала є основою виховного процесу.

8. Дитина повинна почуватися королем у родині. Адже вона ще встигне зіткнутися з жорстокістю і несправедливістю світу.

Зверніть увагу на те, що діти часто поводять себе ніби хочуть, щоб їх зупинили, немов напрошуються на покарання. Їм потрібні якісь межі, бо вони не можуть управляти своїми емоціями, не мають чіткого контролю за своєю поведінкою. Тому їм потрібен зовнішній контроль, але ненав'язливий.

9. Наставляння батьків: « Головне, щоб ніхто з оточуючих не мав приводу про тебе погано сказати або подумати».

Це формує оцінювальне мислення та безмежну залежність від громадської думки. «Синдром відмінника», страх отримати негативну оцінку оточуючих робить людину напруженою і тривожною, примушує жити в постійному режимі самопригнічення. А це перший шлях до неврозу. Не поспішайте оцінювати вчинок дитини, якщо не знаєте її мотивів.